

Vânătoarea de greșeli - sport denominațional

1 iunie 2008

Gili Cârstea

Solia 1888 a fost contestată și batjocorită ani de zile de oameni care declarau că ei cred în solia îndreptării prin credință. Datorită înmulțirii fără precedent din ultima vreme a lucrărilor despre sesiunea din 1888, ar fi sinucigaș pentru un pastor adventist să spună că el nu crede în solia 1888. Dar când se apleacă asupra acestui subiect, opoziții soliei nu se pot abține să nu critice pe mesagerii lui Dumnezeu din acel timp. Ba că au fost prea categorici, ba că aveau un spirit de ceartă, ba că mergeau la extreme în prezentarea soliei.

Recent într-una dintre marile noastre comunități din diaspora, pastorul a predicat despre 1888, ca să nu spună oamenii că el nu crede solia neprihănilor lui Hristos. El a recunoscut că Dumnezeu a trimis în 1888 o solie prin frații Waggoner și Jones, dar în loc să spună bisericii în ce a constatat solia, și să prezinte susținerea totală a sorei White pentru poziția lor, astfel ca poporul să înțeleagă că acești oameni au fost trimișii lui Dumnezeu pentru declanșarea Marii Strigări, el s-a mulțumit să pună în fața adunării aproape singura dovadă istorică în care sora White îl muștră pe Jones.

Este ca și cum ai dori să onorezi consacrarea de o viață a lui David, dar vorbești doar de aventura lui cu Batșeba. Și fără să spui o vorbă despre pocăința lui, produsă de intervenția lui Natan. Este ca și cum ai predica despre titanul reformatiunii, Martin Luther, dar subiectul central ar fi declarația lui că sabbatul este o invenție jidovească, sau că porcul este o delicatesă.

Iată pasajul, după care vom face o scurtă prezentare a acelei istorii zbuciumate prin care a trecut biserica:

„În visul meu tu prezentai subiectul credinței și al neprihănilor lui Hristos atribuită prin credință. Ai repetat de câteva ori că faptele nu valorează nimic și că nu există condiții. Problema a fost prezentată într-o lumină care, sunt convinsă, va produce confuzie în multe minți... Tu faci afirmații prea tari în această privință... Eu înțeleg ce vrei să spui, dar lași o impresie greșită asupra multor minți...

„În realitate tu vezi lucrurile acestea la fel ca și mine, dar prin expresiile pe care le folosești faci ca aceste subiecte să fie confuze... Aceste afirmații tari cu privire la fapte nu vor întări poziția noastră. Ele slăbesc poziția noastră, pentru că sunt mulți care te vor considera un extremist și vor pierde astfel lecțiile valoroase

pe care le ai pentru ei privind chiar subiectele de care au atâta nevoie... Nu pune nicio pietricică în calea unui suflet care este slab în credință, ca să nu se poticnească, folosind expresii sau prezentări agitate... Amintește-ți că sunt unii ai căror ochi sunt insistent fixați asupra ta, așteptând să forțezi nota, să te poticnești și să cazi” (Letter 44, 1893, 9 aprilie; 1 SM 377-39).

Acest pasaj este extras dintr-o scrisoare a soriei White către Jones, la scurt timp după sesiunea CG din 1893. Opozanții soliei folosesc acest pasaj spre a demonstra că Jones era extremist, iar solia prezentată de el era neechilibrată, descurajând astfel pe oameni să-i acorde atenția cuvenită. Ei nu țin cont că sora White nu a publicat scrisoarea în timpul vieții ei. Dacă ar fi crezut că solia lui Jones este extremistă sau neechilibrată, ea n-ar fi ezitat să o publice în Mărturii.

În acel moment, sora White fusese exilată în Australia, Waggoner în Anglia, iar Jones rămăsese singur în America. La sesiunea din 1893 i s-a alăturat profesorul Prescott, care insista în prezentările lui că Duhul, datorită rebeliunii din 1888, și-a pierdut răbdarea cu biserica, și că ar fi cazul să se treacă la măsuri radicale. Spre sfârșitul sesiunii, Jones a fost atras și el în acest joc, fără să înțeleagă că Duhul Se retrăsese, iar lumina fusese stopată. Ei susțineau că Marea Strigare nu poate fi împiedicată, în sensul că Dumnezeu o va impune bisericii indiferent de poziția conducătorilor ei.

Scriindu-i din îndepărtata Australie, sora White nu spunea că ea a citit predicile lui, sau își amintește că așa vorbea el. Ea spune că a văzut „în visul ei,” ceea ce duce la concluzia că Dumnezeu era interesat ca Jones, predispus la astfel de pericole, să nu cadă victimă acestei maniere de prezentare a soliei. Când se afla sub presiune puternică din partea opoziției, Jones avea tendința să supraliciteze, folosind expresii tari, sau duse la extrem. Rolul scrisorii era tocmai de a-l trezi, de a-l ajuta să nu ajungă acolo.

Când recitim predicile lui Jones din 1893, ca și celelalte prezentări ale lui de la sesiunile CG, nu vom găsi niciun exemplu în care el să spună că „faptele nu valorează nimic,” sau că „nu există condiții.” Din contră, găsim declarații puternice care dau un echilibru corespunzător credinței și faptelor, fapte susținute ca fiind nu numai necesare, ci fiind chiar rodul credinței autentice în Hristos. Visul soriei White era deci o avertizare să nu se lase ispitit de această slăbiciune a lui, oferind opozițiilor cârlige reale de care să-și agațe necredința în solia trimisă de Dumnezeu.

Dacă Jones prezenta solia de o manieră extremistă, sora White l-ar fi muștrat atunci când erau împreună, străbătând America spre “a da poporului o șansă,” dacă frații de la Battle Creek nu vor să primească solia. Mai mult, dacă ea avea convingerea că Jones a început să prezinte greșit solia după 1893, ea nu l-ar mai fi susținut cu atât entuziasm după această dată. Cele mai puternice declarații ale ei în sprijinul celor doi soli au venit după această dată. Chiar în această scrisoare către Jones ea afirmă că părerile lui despre neprihănirea lui Hristos erau corecte, pentru că “în realitate tu vezi lucrurile ca și mine” și ea citează opiniile lui ca fiind

“poziția noastră.” Poziția lor despre neprihănirea lui Hristos se afla în conflict deschis cu poziția oficială.

Iată ce scria ea fraților adunați în sesiunea CG din 1893, - adică cu câteva luni înainte de a-i scrie lui Jones – și din care înțelegem bine care era atmosfera la acea sesiune:

„Nu inspirația divină îi conduce pe oameni să fie suspicioși, să vâneze greșeli pe care să le folosească pentru a dovedi că frații care interpretează Scriptura într-un mod diferit de al lor, nu sunt sănătoși în credință. Există pericolul ca acest fel de a acționa să producă exact rezultatul scontat; și în mare măsură vina este a acelor vânători de greșeli...”

„Opoziția din mijlocul nostru a impus asupra solilor lui Dumnezeu o povară grea și chinuitoare; căci ei au fost obligați să suporte dificultăți și obstacole care nici nu trebuiau să existe... Dragostea și încrederea constituie o forță morală care ar fi unit comunitățile noastre și ar fi asigurat armonie în acțiune; dar răceala și neîncrederea au adus dezbinarea care ne-a epuizat puterea (Letter, 6 ianuarie, 1893; GCB 1893, pp. 419-421).

După 1888, conducătorii CG exact acest sport practicaseră împotriva lui Jones și Waggoner, adică vânătoarea de greșeli. Ei trebuiau neapărat să dovedească faptul că cei doi soli erau „nesănătoși în credință.” Dacă nu dovedeau acest lucru, singura explicație rămânea că ei au fost trimiși de Dumnezeu, iar solia lor este autentică.

După cum spune ea, pe umerii solilor a fost pusă „o povară grea și chinuitoare,” deoarece nu este ușor să prezinți solia lui Dumnezeu către popor în timp ce conducătorii interceptează lumina și nu sunt dispuși să o lase să ajungă la popor. O astfel de povară îl pune pe Jones în situația de a folosi expresii exagerate, și de a merge la extreme, ceea ce, evident, i-ar fi nimicit credibilitatea. Avertizarea sorei White urmărea să împiedice o astfel de eventualitate, ceea ce s-a și întâmplat. Jones a primit cu umilință mustrarea, iar volumul masiv al prelegerilor lui ulterioare nu oferă nicio dovadă că el ar fi prezentat neechilibrat subiectul credinței și al faptelor. El totdeauna a susținut, cu o elocvență ce ne fascinează pe noi astăzi, că încrederea în neprihănirea lui Hristos va rodi totdeauna neprihănire pură. Ceea ce, evident, opozanților nu le place, deoarece ei nu cred că este posibil ca poporul lui Dumnezeu, aici pe pământ, să trăiască în neprihănire pură. Adică la fel ca Domnul Hristos.

Astăzi vânătoarea de greșeli nu a încetat, și tinde să devină sportul favorit al multor pastori adventiști. Lor le scrie sora White scrisoarea următoare, și ar fi potrivit să-i acorde tot atâta atenție pe cât dau scrisorii în care ea îl avertizează pe Jones:

“Nimeni să nu se plângă de slujitorii Domnului care prezintă o solie venită din cer. Nu mai căutați greșeli la ei, spunând: ‘Sunt prea categorici, vorbesc prea dur.’ S-ar putea să vorbească dur, dar oare nu este necesar? Dumnezeu va face să

țiuie urechile ascultătorilor, dacă ei nu vor dori să asculte vocea și solia Sa. Pastori, nu dezonorați pe Dumnezeu vostru și nu jigniți Duhul Său cel Sfânt, făcând remarci asupra metodelor și manierelor oamenilor pe care El îi alege. Domnul cunoaște caracterul. El vede temperamentul oamenilor pe care i-a ales. El știe că numai niște oameni zeloși, fermi, hotărâți și cu convingeri categorice vor vedea lucrarea aceasta în importanța ei vitală, și vor pune în mărturia lor așa tărie și hotărâre, încât vor dărâma barierele Satanei” (TM 410).

Când pastorii fac „remarci asupra metodelor și manierelor oamenilor pe care El îi alege,” ei nu fac decât să spună că Dumnezeu a greșit alegerea. Și deoarece Dumnezeu nu greșește, singura explicație rămâne că nu Dumnezeu i-a trimis.

Acum, nu este greu să înțelegem că, în fiecare generație, doar oamenii „zeloși, fermi, hotărâți și cu convingeri categorice,” adică așa ca Jones și Waggoner, au putut fi folosiți de Dumnezeu, deoarece doar ei pot „vedea lucrarea aceasta în importanța ei vitală,” astfel ca barierele Satanei să poată fi dărâmate. Ilie, Ieremia, Ezechiel, Osea, Amos, Mica, toți au fost țintele vânătorii de greșeli, sportul preferat al conducătorilor poporului lui Dumnezeu din toate timpurile. Și deoarece greșeli existau, mesagerii fiind și ei oameni păcătoși ca toți ceilalți, solia lor a fost refuzată.

Dumnezeu a luat notă de pasiunea aceasta, și a trimis un Sol care chiar nu avea greșeli. Și? A fost solia Lui primită de generația aceea? Nicidecum. Cu cât solii erau mai fără greșeli, cu atât reacția bisericii era mai violentă. De aceea Dumnezeu va alege, în ultima generație, pe cei mai slabi dintre slabi, oamenii cu cele mai evidente defecte de caracter, și prin ei va comunica ultima solie de har. Puterea evangheliei va fi dovedită în cei mai nevrednici dintre nevrednici.

Deja observăm cum „țiuie” urechile ascultătorilor, când solia este prezentată de oameni care „se pricep mai bine la alte meserii.” Savanții noștri au avut 120 de ani la dispoziție, spre a demonstra că știința lor este mai bună decât solia trimisă prin solii Domnului în 1888. Dar ei nu văd lucrarea aceasta în importanța ei vitală, și nu au reușit să dărâme barierele Satanei. În loc să recunoască deschis eșecul lor, ei critică mesagerii pe care Dumnezeu i-a ales, iar trăsăturile lor de caracter pentru care au fost aleși – „zeloși, fermi, hotărâți și cu convingeri categorice” – sunt etichetate drept extremism și lipsă de maniere.

Vânătoarea de greșeli la mesagerii lui Dumnezeu, acest sport denominațional, s-a dovedit în toate timpurile fatal pentru poporul nostru.

Nouă ni se aplică în mod special declarația Domnului Hristos: „Iată că vi se va lăsa casa pustie; dar vă spun că nu Mă veți mai vedea, până veți zice: „Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului!”” (Luca 13:35). Aceasta înseamnă că prigonirea mesagerilor reprezintă de fapt prigonirea lui Hristos, și că Domnul nu se va mai întoarce în casa noastră pustie decât atunci când vom declanșa procesul de recuperare a memoriei și de asumare a responsabilității.